

POCZET Kobiet Polskich od-A do-Z

389

(UZUPEŁNIENIE)

GINCZANKA ZUZANNA (1917—1944)

Należała do grupy najmłodszych poetów, związanych z miesięcznikiem „Skamander”, założonym przez pisarzy tej miary, co Iwaszkiewicz, Lechoń, Słonimski, Tuwim. Utwory swoje wydała w 1936 r. w zbiorze zatytułowanym „O centaurch”. Zawierają one pochwałę życia, jego bujności i siły. Ale pisała także wiersze o zabarwieniu satyrycznym. Młoda, utalentowana poetka zginęła w Krakowie, zamordowana przez hitlerowców. W 1953 r. ukazał się tom utworów poetyckich Ginczanki pt. „Wiersze wybrane”, z przedmową poety i krytyka literackiego Jana Śpiewaka.

GRYWIŃSKA IRENA (1900—1969)

była artystką dramatyczną. Występy rozpoczęła w teatrach lwowskich i warszawskich. Po wyjściu za mąż za znakomitego aktora i reżysera Karola Adwentowicza mieszkała przez pewien czas w Łodzi. W 1931 r. wróciła do Warszawy, gdzie Adwentowicz otworzył i aż do wybuchu wojny prowadził Teatr Kameralny. Grywińska jako czołowa artystka tego teatru wślawiła się szeregiem wspaniałych kreacji. Po wojnie znalazła się w Krakowie i w tamtejszym Teatrze Powszechnym reżyserowała premierowe przedstawienie „Dwóch teatrów” Szaniawskiego. Później występowała w Teatrze Powszechnym w Łodzi, była kierownikiem Teatru Ludowego w Warszawie i reżyserem w Teatrze Klasycznym.

GRZEGORZEWSKA MARIA (1888—1967).

Wychowanka Stefanii Sempołowskiej, po ukończeniu pensji w Warszawie pracowała jako nauczycielka domowa. Równocześnie studiowała pedagogikę i psychologię pod kierunkiem Ludwika Krzywickiego, Mariana Falskiego, Heleny Radlińskiej. W 1913 r. wyjechała na dalsze studia do Brukseli i do Paryża. Kształciła się tam u Józefy Joteyko, światowej sławy polskiej uczonoj. Uzyskawszy stopień doktora w zakresie pedagogiki i psychologii, poświęciła się całkowicie sprawie dzieci upośledzonych, kalekich, zapóźnionych w rozwoju. Dzięki jej staraniom otwarty został w Warszawie w 1921 r. Państwowy Instytut Pedagogiki Specjalnej. W latach 1930—1935 dr Grzegorzewska była także dyrektorem Państwowego Instytutu Nauczycielskiego, gdzie nauczyciele szkół podstawowych pogłębiali i uzupełniali swoje kwalifikacje. Lata okupacji spędziła w Warszawie. Prowadziła tajne studium nauczycielskie. Natychmiast po zakończeniu wojny zajęła się odbudową i rozbudową Instytutu. Od 1957 r. była profesorem pedagogiki specjalnej na Uniwersytecie Warszawskim. Wydała wiele prac naukowych („Psychologia niewidomych”, „Głuchociemni”), a w latach 1947—1962 ogłosiła cykl „Listów do młodego nauczyciela”. Była jedną z pierwszych kobiet odznaczonych Orderem Budowniczego Polski Ludowej.

Wychowanka Stefanii Sempołowskiej, po ukończeniu pensji w Warszawie pracowała jako nauczycielka domowa. Równocześnie studiowała pedagogikę i psychologię pod kierunkiem Ludwika Krzywickiego, Mariana Falskiego, Heleny Radlińskiej. W 1913 r. wyjechała na dalsze

studia do Brukseli i do Paryża. Kształciła się tam u Józefy Joteyko, światowej sławy polskiej uczonoj. Uzyskawszy stopień doktora w zakresie pedagogiki i psychologii, poświęciła się całkowicie sprawie dzieci upośledzonych, kalekich, zapóźnionych w rozwoju. Dzięki jej staraniom otwarty został w Warszawie w 1921 r. Państwowy Instytut Pedagogiki Specjalnej. W latach 1930—1935 dr Grzegorzewska była także dyrektorem Państwowego Instytutu Nauczycielskiego, gdzie nauczyciele szkół podstawowych pogłębiali i uzupełniali swoje kwalifikacje. Lata okupacji spędziła w Warszawie. Prowadziła tajne studium nauczycielskie. Natychmiast po zakończeniu wojny zajęła się odbudową i rozbudową Instytutu. Od 1957 r. była profesorem pedagogiki specjalnej na Uniwersytecie Warszawskim. Wydała wiele prac naukowych („Psychologia niewidomych”, „Głuchociemni”), a w latach 1947—1962 ogłosiła cykl „Listów do młodego nauczyciela”. Była jedną z pierwszych kobiet odznaczonych Orderem Budowniczego Polski Ludowej.